

Beste familie, vrienden en kennissen van Ben.

Mij is gevraagd namens de schaakvereniging iets te zeggen over Ben. Dat ik hier sta is heel bijzonder, want dat durf ik helemaal niet. Maar enkele maanden geleden kreeg ik een fles Berenburg van Ben. Toen ik hem vroeg, waarom krijg ik die?, zei Ben: omdat je mijn vriend bent. En daarom sta ik hier toch, want dat doe je voor een vriend.

Ben was een heel trouw lid van de vereniging. Niemand heeft zo weinig avonden verzuimd dan hij. Ik geloof dat hij alleen verzuimde als hij ziek was, gelukkig heel weinig, en als hij een vergadering had van zijn politieke club, de PVDA. Want Ben was wel politiek betrokken. Hij was goed op de hoogte met wat er speelde, was goed op de hoogte van de actualiteit. Je kon overal met hem over praten. Daarbij viel altijd op zijn rechtvaardigheidsgevoel. Hij kon behoorlijk fel uit de hoek komen als hij maatschappelijk onrecht constateerde.

Ben zei dat hij nooit een boek las, maar hij wist veel van geschiedenis, vooral recente geschiedenis. Ik heb nooit begrepen hoe hij aan de kennis kwam.

Ben was een sportieve schaker. Een doorzetter ook. Hij ging er altijd voor, ondanks dat hij wist dat hij bijna altijd verloor. Hij had een fijne partij gespeeld als de partij lekker lang duurde, niet als hij door een sterke schaker snel van het bord geveegd werd. De meeste schakers gunden hem dat ook, gaven hem de tijd zijn spel te spelen. Ik schaakte graag met Ben. Ik probeerde hem ook wel eens te laten winnen. Maar dat was niet zo makkelijk. Want juist als hij er goed voorstond, overzag hij de mogelijkheden niet meer. Dan bood ik hem remise aan, wat hij dan dankbaar accepteerde. Daar kon hij dan weken met plezier op terugzien.

Wat niemand op de club wist is dat Ben eigenlijk veel beter kon schaken. In de zomermaanden schaakte ik vaak bij Ben thuis, of hij bij mij, en dan was er geen wedstrijddruk. Dan schaakte hij ontspannen en verloor ik echt van hem.

Dat waren fijne avonden waar ik met veel plezier aan terugdenk.

Ben kon goed omgaan met de andere schakers. Hij genoot van de gezelligheid aan de bar als de partijen waren afgelopen. Toen hij nog geen suiker had, dronk hij zijn biertje. Vaak wel tot heel laat, en dan zei hij, nog eentje dan, want ik moet morgen weer vroeg op. Hij ging dan de volgende morgen op de fiets naar zijn werk. Weer of geen weer, Ben fietste naar zijn werk, helemaal in Nunspeet. Ben was een man van: 's avond een vent.... 's morgens ook een vent.

Ik heb hem de laatste tijd natuurlijk vaak bezocht. Hij keek tevreden terug op zijn leven. Zijn werk, waar hij trots op was. Zijn hobby's, schaken en scheidsrechteren bij volleybal. Dat vond ik ook zo knap van hem dat hij dat kon.

Hij sprak ook met liefde over zijn moeder en zijn overleden vader.

We verliezen in Ben een gewaardeerd lid van onze vereniging.

Ik zou willen besluiten met: we nemen er nog één Ben. Vaarwel jongen....

(ik pak een borrelglasje uit mijn zak een schenk uit de meegebrachte fles een borrel in en drink die op...mijn gezicht gewend naar Ben....de laatste toast op jou)